

munerne til at sætte Arbejder i Gang, thi da først bliver de i Stand dertil. Den Teori, at Arbejderne skulde arbejde for den Betaling, der bydes dem, uden Hensyn til Tarifferne, har man fra Regeringens Side endogsaa søgt lovfæstet i det af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Lovforslag, idet man dèr udtrykkelig har fastsat, at det Arbejde, som kaldes Nødhjælpsarbejde, skal betales under Tariffen. Jeg haaber ikke, det Lovforslag nogen Sinde bliver gennemført, i alt Fald ikke denne og enkelte andre Paragraffer i det, thi dersom det skær, vil det vise sig, at det bliver et Fejlgreb saa stort, som man omtrent vil være i Stand til at gøre, naar der er Tale om at afbøde de Mangler og Skader, der er i vort økonomiske Liv. Dersom man ikke er i Stand til at gennemføre Foranstaltninger, som kan vinde den store Arbejderbefolknings Tillid og Støtte, tror jeg, at Arbejdet vil blive forgæves. Jeg henstiller til Regeringen, at den opgiver sin Passivitet ogsaa overfor det økonomiske Liv i Almindelighed og er med til at gennemføre Op-gaver, der kan bidrage til ogsaa at bringe det private, økonomiske Arbejde i Gang. Jeg haaber i saa Henseende paa Støtte fra i hvert Fald en vis Del indenfor det konservative Folkeparti. De af dets Ordførere, der har haft Ordet her under Finanslovdebatten, har ganske vist været i høj Grad uenige. Nogle af dem har talt for Støtte til Industrien og fremmanet for os, hvad der vilde ske, dersom saadan Støtte ikke blev ydet. En anden er saa traadt op og har stemplet det, hans Partifælle har sagt, som Fantasteri. En tredje har skarpt og med fornuftige og gode Ord kritiseret netop den Paragraf i Arbejdsløshedsloven, som jeg nævnte, men hvorledes Partiet vil stille sig, naar der virkelig for Alvor er Tale om at kræve Passiviteten fra Regeringens Side opgivet, har vi endnu ikke faaet at vide. Men een Ting er sikker, at dersom man ikke kan gennemføre en Bedring i de økonomiske Forhold herhjemme, vil Krisen brede sig mere og mere, og saa vil vi komme til at opleve sociale Uroligheder af værre Art end dem, vi har kendt hidtil. Dersom der blot er et lille Gran af Sandhed i, hvad det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen udtalte, at Arbejderurolighederne herhjemme har kostet os mere end Krigen, tror jeg, at Samfundet tjener sig selv bedst ved at sørge for, at Arbejderurolighederne bliver saa faa som muligt, og det opnaar man bedst ved at gennemføre Foranstaltninger, der kan gennemføres i Overensstemmelse med Arbejderne og vinde deres

Tilslutning. Der er ingen Tvivl om, at vi er i Stand til at gennemføre saadanne Foranstaltninger, at vi fremdeles kan bevare Ro og Fred i vort Samfund og gaa en rolig og sund Udvikling i Møde, men vil man læsse alle Krigens Byrder over paa Arbejderstanden, skal Arbejderne være de eneste, der skal bære dem, gaar det ikke i Længden.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Statsministeren har meddelt mig, at Ministrene ikke ønsker at tage Ordet, før de Talere, som allerede er indtegnet, har haft Ordet, og da der endnu er 35 Talere indtegnet, anmoder jeg de ærede Medlemmer, navnlig de 35 indtegnede Talere, om at medvirke til, at denne Forhandling dog en Gang kan faa en Ende. Vi er jo nu inde i anden Maaned af Finanslovbehandlingen, og det ligger dog navnlig i dette Tings Interesse, at man kan bevare Interessen for disse Forhandlinger, og at det Tidspunkt ogsaa kunde komme inden alt for længe, da vi kan tage fat paa andet nødvendigt Arbejde, som foreligger eller vil komme til at foreligge.

Næste Møde holdes i Morgen, Torsdag den 10. November, Kl. 12 med følgende Dagsorden:

- 1) *Valg af 1 Medlem af Finansudvalget (i Stedet for Stilling).*
- 2) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1922 til 31. Marts 1923.

Mødet hævet Kl. 5⁵⁰.